

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

16. Spei caussam, & velut cælestem Arrham esse, aduersis rerum vndis
aduersabilem fieri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

S. Chrysof.
hom. 16. ad
pop.

Hæbaldus
Eluonenfis
in vita eius,
apud Sur. 30
Ianuar.
Eccl. 7. 8.

XXVI.

Quid. i. Me.
tam.

Lactant. lib.
de Opific.
Dei. cap. 8.

VX

Sap. 5.

sua, sed comparatione futurorum præmiorum. Sicut enim mercator non sentit navigationis laborem, lucrorum spe releuatus; & pugil generose sibi corporis vulnera, coronam respiciens: ita & nos caelestia intendentes bona, quaecumque, inferantur graua, generose feremus, bona futurorum spe roborati. Legimus de S. Adalgunde, eam ita Deo charam fuisse, ut, missis de caelo Angelis, ad tristitia quæque, animo forti, lætæque, patiendæ, illam firmaret. Inter grauiissima, quæ robustam etiam virtutem quatunt, est calumnia. Ea enim, ut in diuinis est, etiam conturbat sapientem, & perdet robur cordis illius. Igitur & Adalgundis audierat aliquando, nomen suum à peruersis hominibus & inertio otio deditis, maledictis proscindi, & apud alios, cum non mediocri quorundam offensione, iniuste traduci. Unde illa, quæ est humane fragilitatis conditio, aliquantulum cruciari capit. Cui mox in medijs fluctibus, Angelus adsuit, & suauibus eam verbis demulcens: Quid, inquit, ô virgo dulcissima, maleuolorum hominum inuidia te conturbat, cum tibi caelestis regni gloria, illis vero, nisi respiciant, æternum gehennæ supplicium paratum sit? Talibus illa recreata sermonibus, nihili deinceps obloquentium vanitates faciendas putauit.

Eam serit ærumnarum copiam Fortuna, ut finis alterius mali, gradus sit futuri; immo ut læta omnia raro, sine infelicitate aliqua, eueniant. His terra secatet. Ut ergo à caelo remedium petamus, ubi erit finis ærumnarum, & miseria in æternam felicitatem mutabitur, natura.

Os homini sublime dedit, calumq; tueri,
Iussit & erectos ad sidera tollere vultus.

Cum enim statuisset Deus, ex omnibus animalibus, solum hominem facere caelestem, cetera vniuersa terrena; hunc ad caeli contemplationem, rigidum erexit, bipedemq; constituit; scilicet ut eadem spectaret, unde illi origo est; illa vero depressit ad terram; ut, quia nulla his immortalitatis expectatio est, toto corpore in humum proiecta, ventri pabuloq; seruirent. Homini itaq; solius ratio est, & sublimis status, & vultus Deo Patri communis, ac proximus, originem suam fitorumq; testatur. Habet ergo cynosuram, ad quam, in omni negotio, respiciat, actionesque suas dirigat. Si hinc laborat, ibi quietescet; si hinc stens mittit semina sua, ibi cum gaudio metet, quod seminauit: si hinc premittitur, ibi coronabitur: si hinc Fortunam contemnit, ibi verè fiet non iam fortunatus, sed beatus. Eant sanniones, ac cilones, & cachinnis excipiant vexatos; sint illis in derisum & similitudinem impro-

pery

perij innocentes, vitam illorum, æstiment insaniam, & finem illorum sine honore. Veniet tempus, quo palinodiam canent, & seipfos fatebuntur insaniuisse. Cum agricola semina, multo cum labore collecta, seminauerit, inquit S. Chrysostomus, si adsit aliquis agriculturæ ignarus, omnia, quæ fiunt, cernens, admirabitur, & forte dicet: Quid hic homo tandem facit? Collecta dissipat, nec dissipat tantum, sed & terræ cum multa cura commiscet, ne facile colligi possint: nec commiscet tantam terræ, sed & optat, vehementem fieri pluuiam, ut proiecta marcescant, & lutum fiat. Qui etiam turbabitur, cernens fulmina & corrusionationes de ferri. Agricola verò, non ita, sed latabitur tempestatem, cernens: non enim presentia respicit, sed futura expectat: non respicit ad fulmina, sed manipulos computat: non marcescentia semina, sed vernantes spicas, non grauem imbrem, sed incundissimam aræ ventilationem. Itidem & nos, non presentem spectemus laborem, sed orientem ex eo utilitatem, & ex eo nascentem fructum. Labor arrha est, cælum corona. Ita, teste Blofio, S. Gertrudis diuinitus intellexit, quòd, quemadmodum annulus est signum desponsationis, ita aduersitas tam corporalis, quam spiritualis humiliter propter Deum tolerata, est verissimum signum diuine electionis, & quasi desponsatio anima cum Deo: tantum, ut grauatus quisq; confidenter dicere possit hæc verba: **ANNULO SVO SVBARRAVIT ME DOMINVS MEVS IESVS CHRISTVS.**

S. Chrysost.
homil. 3. ad
pop.

Lud. Blofius
in Monili
spir. c. 10.

CAPVT XXXII.

A Fortuna excæcatis, oculos aperiri, si velint considerare quid futura, quid presens ferat felicitas.

Paradoxum videri potest, si quis dicat, neminem felice esse infeliciorem, & infelice nullum feliciorum, si Fortunam ferre nòrit: sed profectò oraculum est, iam olim à D. Augustino, his verbis prolatum: *Nihil est infelicius felicitate peccantium, qua peccatis nutritur impunitas; & mala voluntas, velut hostis interior, nutritur.* Quin & infelicem, in hac vita, felicem esse, haud inuiti fatēbimur, si quæ huc vsque differuimus, seriò expendere velimus, & presentia placeat cum futuris in trutinam mittere. *Christiani non simus,*

L
S. Augustin.
epist. 5. ad
Marcellin.